
NAKU

Kati Neuvonen

NAKU

Kati Neuvonen

---

poEsia

Kirja kerrallaan • Lasipalatsi • Helsinki

Omistettu

Niinalle, Kaijalle ja Anulle

Sitaatit Maritta Kuulan levyltä Valo ota vastaan (1997)
kappaleista ”Valo ota vastaan” ja ”Jumalainen”.

© Kati Neuvonen 2009

ISBN 978-952-480-155-3

Painopaikka: Lasipalatsi, Helsinki 2009

*Sanon: valo ota vastaan,
älä, älä pane vastaan.
Minä lennän keskiyöllä,
lennän, lennän siivet auki.*

*Minä tiedän hyvin paljon
lennän, lennän siivet auki*

---

*Mä oon jumalainen
Joo, mä tiedän kaiken
Mua ohjaa vaistot muinaiset
Mä oon aito nainen, mä oon aito mies
Seuraa mua ja pääset taivaaseen*

Maritta Kuula

Virityskuva: rakkaalla lapsella on nimi

Tarvitaan kehykset, tarkasti rajaavat kehykset. Tarvitaan äitikehys, isäkehys, perhepotretti, isovanhemmat, sukujuuret, jotka sanovat kuka minä olen, mistä tulen ja mitä nyt pitäisi tehdä. Höyhenkehykset, kivikehykset, naulan poran koukun, terävän, tikkaat minä tarvitsen. Reunat joilla taiteilla, näkymättömät tukevat reunat.

I

SIIVETÖNNÄ EN VOI LENTÄÄ

Eräässä kaupungissa oli niin onnellinen nainen, että hänet laitettiin museoon näytille ja siellä se sitten hymyili. Onni säteili niin, että ovella ihmiset laittoivat tummennuslasit silmilleen, lapsia ei päästetty sisään ollenkaan. Tasatunnein se lausui aforismien rakkaudesta, ihmiset tulivat ja kirjoittivat pieniin ruutuvihkoihinsa, huokailivat onnesta myös. He eivät nähneet kuinka huoltomies iltaisin kantoi naisen takahuoneeseen, avasi selästä luukun, latasi patterit, vaihtoi hameen, pesi silkkiset hiukset. Naisen suu, syvempi kuin yksikään murheellisten laulujen maan järivistä, avautui ja sulkeutui, avautui ja sulkeutui, nieli kaiken ja hymyili.

Sänkyyni tulee aina joku mies, kiipeää päälleni ja rakastaa, rakastaa minua. Upotan kynnet syvälle patjaan, olen valmis ja odotan. Hän purkaa sydämeni osiin, levittää lattialle eteiset, kammiot, valtimot ja laskimot. Tutkin hänen käsiään: rysty, kämmen, rysty, väri pakenee kasvoilta. Kehrään nyrkkiä vasten, levittelen käsiä, välillä jalkoja, kiemurtelen läpi seuraavaan päivään. Aamulla kokoan itseni, olen kolmekymmentäkaksi eri naista, työnnän sängyn matalaan männikköön syvää luolaa vastapäätä.

Sänkyyni tulee aina kaksi miestä, haluavat tehdä kanssani voileipiä. En omista eväslaatikkoa, kaikki on syötävä heti, etäisyys lyhyt välimatka, ihon iholla ihoa. He välttelevät suutelemista, ajavat karvani ruohonleikkurilla. Aamulla synnyttän tyynyn, lattialle sylkäisty alahuuli pisaroi, täydentää puolikkaiden hymyjen kokoelmaani.

Olen aina ollut luontoihminen. Lapsena virvoin kokonaisilla puilla, rippilahjaksi sain haulikon. Siivetönnä en voi lentää, hyräilen ja kirjoitan luonnontieteet mieleisekseni: puuta halaamalla lintu lisääntyy. Otan puiston paksuimman puun, yhdyn vuosirenkaisiin, hetken aikaa olen sykli. Maa järisee, kylki valuu mahlaa, sotkee helmalakanat. Oksanhaaraan puhkeaa pesä, pesään puhkeaa poikasia, minä itken ja karjaisen: nokat nokat nokat kiinni, silmät silmät silmät auki, olen oleellinen, naisellinen, täydellinen, täynnä puuta, maata, rakkautta.

Kerran minulla oli niin suuri poikaystävä, että kun rakastelimme, hänen oli käytävä makaamaan jalkapallokentälle ja minä otin köyden ja hakun, kiipesin hänen päälleen. Jälkeenpäin napsautin sadettimen päälle, kaadoin ämpärillä saippuaa ja niin hän kylpi. Hänen sydämensä oli niin suuri, että sinne mahtuivat koko kaupungin naiset, valtimot ja laskimot tarvitsivat liikenteenohjausta. Tänä päivänä käytän hänen sadetakkiaan rakennustyömaalla suojaressuna, napitan sitä kiinni puolisen tuntia.

Seitsemäntoistavuotiaana tapasin palomiehen, joka piirsi sarjakuvaa tyttöjen alushousuihin. Hänellä oli niin pitkä letku, että se piti käytön jälkeen kääriä kiepille, pakata matkalaukkuun ja siinä hän sitä sitten kanteli. Ihmiset katselivat, unohtivat mihin olivat menossa, äitiensä luo ja heidän ohitseensa, kauas sinne mistä äidit alkoivat. Lentomatkoilla meillä oli erityisen hankalaa koska se piti saada käsimatkatavaroihin. Lentokenttävirkaillijat ihmettelivät, lentoemännät ihmettelivät, lentäjät tulivat ulos ohjaamosta, ihmettelivät myös ja olivat kateellisia. Meidän lentomme olivat aina myöhässä. Oli tietysti kätevää kun hän kävi sammuttamassa pienet palot yksin, eikä tarvittu paloautoa. Huono puoli oli se, että työpäivän jälkeen hän oli hyvin väsynyt ja niin meille tuli ero.

Ope

Pihalla tytöt huutavat kuin lokit merellä: haluavat oksat pois ja suuria askelia. Haluavat polvet auki ja syvemmälle, vauvan tuhinan takaisin nenään, potkivat ovet, oven kahvat, oven karmit, makaavat tyynyt, sitovat sängynpäät, vuotavat verta yllättävistä paikoista. Repivät irti sen mikä irti lähtee: laastarit, ihokarvat, hiukset, hilseen, ihomadot, ruvet, veret, kynnet, sormet, varpaat, navan. Ihmettelevät mitä kaikkea vartalolla voi tehdä. Jalat, kohmeiset jalat huutavat apua. Vastaa: niitä voi avata ja sulkea. Avata ja sulkea!

Olin niin suosittu lapsi, että manageri jakoi leikkiaikoja, Ystäväni-kirjoille rakennettiin sivukirjasto ja synttäreitä vietin kotimaan kiertueella. Leikki on lapsen työtä ja oli siinä hommaa, vaihtaa torilla kiiltokuvia ja tuoksukumeja kaikkien kaupungin kersojen kanssa. Sammakoita pussaamalla tehtailin prinsejä, kunnes olin niin täynnä rakkautta että tukehduin, nyt pitäisi keksiä uudet säännöt.

Kaikissa maailman kliseissä palaa lamppu, tarvitsen dramaattisesti erilaisen päivän. Hankin suun tilalle sirkkelin, katson sinua kuin mikroskoopilla ja kaukoputkella, totean: lopulta jokainen on vain ihoon kääriytynyt vartalo. Vihellellän irrotan käyttökelpoiset osat, järjestän niistä näyttelyn, rakkauden näyttelyn, gallerian seinät puhkeavat kukkaan: kehystettyjä alahuulia, korvia, toisiinsa sotkeutuvia taipuvia raajoja, kelluvia vereslihoja. Kuinka mukavaa tunnelmaa, kuinka virikkeellistä ohjelmaa, kuinka kevyttä ilmaa hengittää! Ihmiset taputtavat ja ottavat valokuvia, lapsille pidetään työpajoja, televisiosta opetetaan yleisimpiä ilmeitä. Asettukaa mittakaavaan, huutelen, suutelen posket ruvelle, turvallisempaa on lukea pornolehteä kuin ruveta suhteeseen kanssani.

II

HUPSISTA

Miehet haluavat aina tavaroitaan naisten käsilaukkuihin. Minulta niitä on kadonnut kymmeniä, uskon että varastettu. Poliisiasia, tämä on ehdottomasti poliisiasia, rikoskonstaapelit ja vainukoirat liikkeelle, kaduille laukkujahtiin!

Tämä on nykyään yleistä, vitsaus suorastaan, tutkijat ovat huolestuneita. Kaikkia tapauksia ei raportoida, naisia hävettää, syyttävät itseään, etteivät ole pitäneet tarpeeksi lujaa kiinni käsilaukuistaan. Perusteilla on tukiryhmä NAKU, Nimettömät Anastettujen Käsilaukkujen Uhrin. Lähden mukaan toimintaan, on paljon sanottavaa.

Kuiske kuuluu: Kuinka ruoka maittaa?

Hammaslääkäri puudutti suuni piparkakun makuiseksi, sanoi: ”Varo ettet pure huuleesi”. Menin kadulle huutamaan: ”Tulkaa puremaan huultani, maistun piparkakulta”, mutta kukaan ei tullut. Lihava, olen kai lihava: menen puuhun roikkumaan talipalloksi. Jos mummon katse voisi tappaa, suuret linnut tulevat ja vievät parhaat palat. Selkään jää törröttämään nokkia lintuineen, kopautan suurimmat maahan, matka jatkuu, illalla ei tee mieli syödä pieniä kiviä.

Eräänä päivänä kyllästyin poikaystävääni. Hän oli niin paska että otin talikon, levitin hänet kompostin päälle, iltaisin kuuntelin hitaasti hiljeneviä avunhuutoja. Aika kului, multa valmistui, oli käyttökelpoista puille ja pensaille, kukille ja vihannesmaalle, kesällä makasin riippukeinussa, katselin kaunista puutarhaani ja hymyilin.

Kädet taskussa katselen tyhjiä mekkoja, lempiväriini vaihtuu sovituskopissa hitaasti sinisestä punaiseksi. Peili raapii viivoja ranteiden yli, verhon välistä tunkeutuu kalpea aavistus, seinän alta vieras takin helma. Harrasta tänään helmasyntejä, kuuluttaa tavaratalo, viritä keväinen sukkahousuansa! Otan kiinni ensimmäisen miehen, vien sen kotiin, kylvetän pesen kädet, jalat, navan, varpaanvälit, karvoituksen, sileän peniksen. Hupsista, sanomme vuorotellen, saippuan livetessä tai muiston pulpahtaessa pintaan.

Peniksessä on rusetti joka on punainen kuin kohtu, huoneessa kaikuu hämillinen robotin ääni: ”Tahtoisin kuivakkaan, akateemisen tutkijanaisen, joka on kiinnostunut selibaatista.” Tiedote on nauhoitettu, sitä voi kuunnella nappia painamalla yhä uudelleen ja uudelleen. Munanjohtimet tutkiskelevat miestä hetken aikaa kiinnostuneina, mutta luovuttavat sitten, mies tuntuu kylmältä, rusetti ei auta vaikka kaunis onkin. Nainen istuu päälle kuin hansikas, yllään vain runsaspigmenttistä ihoa, laittaa rusetin tukkaan, venyttää joutsenkaulaa. Näen silmissäsi laajenevan ulapan: lyhyt aalto, pitkä aalto, soudan sinut perille, pyydän pienen sateen.

Villapaita on punainen kuin kohtu. Lampaat kutimen toisessa päässä laiduntavat rauhassa, paitaan päästyään niitä ruokitaan aamuin illoin. Etukappaleeseen kaksi lammasta, takakappaleeseen samoin kaksi, hihoihin kumpaankin yksi, kaulukseen pieni karitsa. Torilla turistit ihastelevat määkiviä villapaitoja, silittävät niiden kosteita turpia. Olen tyytyväinen käteni töihin. Kyltissä myyntipöydän edessä lukee: KÄSITÖITÄ. HANDJOBS.

Uppoudun elokuvaan, salin tuolirivistö kelluu punaisena kuin kohtu. Ympärillä istuu suutelevia pariskuntia, sormet letittyvät ja irtoavat, etsivät kantta vakkansa päälle. Morsiuspukuni on valkoinen kuin ensimmäinen päivä paratiisissa, sormus kaanon miehen laulaa. Pidän tiukasti kiinni Humphrey Bogartin kädestä, valkokangas väreilee suudelmamme painosta.

Rakas.

Joulumyyjäisiin virkkaan kromosomiketjua, x-y-x-y-x-y-x-y, itse käytän hedelmöityksiä korvakoruina. Alkiot pilkistävät hiusten takaa, auringon lämmössä paisuvat ja kurottavat kohti kesää.

Kun juhannusyönä teen taikani, herään aamulla puhjenneet kalvot tyynyllä. Vieressä makaavat pienet pojat, puhaltelemassa ilmaa toisilleen. Pian ne lentelevät taivaalla, vilkuttavat nähdessään toisensa ja minut taloni edessä. Hei hei, äiti, taivaanpojat livertävät, que sera sera, what ever will be, will be...

... ja saavat minut nauramaan enemmän kuin koskaan.

III

KUMMASTA KÄDESTÄ

Marraskuun aikaan olisi turvallista olla pariskunta, nähdä syvällistä merkitystä pimeydessä, tuntee hartautta ja tiivistynyttä tunnelmaa lauantai-iltana, unohtaa kuinka seinän takana olisi joku muu, joka panisi ahtaalle ja syvälle, kahlitsisi ranteet pienimmistäkin syistä. Kellarista nousisi kadulle kuolleita lintuja yhdessä pakottomuuden ja nimikoitujen kylpypyyhkeiden ja sävy sävyyn olevien asusteiden ja kukallisten pöytäliinojen kanssa, anoppia ei imarreltaisi, lyötäisiin poskelle ja laimin vierailut kohteliaisuussyistä, oltaisiin katastrofi ilman varoitusääntä. Kaikki vain ymmärtäisivät pysytellä kaukana.

Koirien trimmaaminen on tärkeää. Anteeksi, saanko trimmata koiraanne, kysyn toppatakeilta, jotka nyökkäävät ja jatkavat järjestäytynttä olemassaoloaan. Myös kynnet on hyvä leikata, työ voi viedä tunteja, joskus tulen takaisin seuraavana päivänä ja seuraavana päivänä. Koiran voi omistaa, se on helppoa, seuraavaksi siirryn kissoihin, vaikeampaa on päästä sisään kuuntelemaan perheriitoja ja siivousintoilua ja humalahakuisuutta ja lasten riehumista, etsimään kissoja päiväpeittojen alta ja kirjahyllyjen päältä ja vessanpönttöjen takaa, rapsuttamaan korvan alta, kehräämään esiin luonne ja halu, harjata pehmeästi, varovasti, kaupungin kissat tyytyväiseksi, itsensä sileäksi.

Vanhempi nainen rakastaa niin kuin vain vanhemmat naiset rakastavat, suopeissa silmissä pyöreä katse, näkökentässä tunnelin pää, valo. Ovi on avoin, syli ryppyinen kuin hienostunut silkkipaperi. Hänellä on huulipunaa ja nuha. Hän irrottaa köydet ja ottaa aallot vastaan, siitä alkaa tuttu ympyrä, me pyörimme ja pyörimme virtaa pakoon. Rannalla taittelen hänestä joutsenen, punaisen kuin kohtu ja parahdus synnytyssairaalassa.

Suurella huoneella kelluvaa vettä, silmissä samea uimisen pelko, nainen kauhoo rypyt irti. Maa on niin kaunis, vaarallista leikkiä seinien kanssa. Miehet ottavat, suuren kalan, suomujen alle sähköä, johdoista elektronista happea. Tämä kuuluu hoitoon, he sanovat, tämä on hyväksi sinulle, he sanovat, tämä on sinulle oikein, he sanovat, ja nainen räpiköi vastavirtaan, pohja mutainen yllätys, tulee tulee tulee, kidukset pihalle asti.

Kukaan ei enää koskaan rakasta minua, lyhyet tarvitsevat vähemmän hamekangasta. Tuoreet varsat tuoksuvat, liikkuvat meluisasti koulun pihalla, välitunti, oppitunti, välitunti, pysähdyn ja päätän: otan kiinni ketterän varsan. Hiekka pölisee, varsa kaatuu, laitan sille luun kurkkuun, päähän kypärän, se on suojassa siellä. Seinä on tukeva, kapea lanne lainehilla, kevät-on-vallaton, kellon soiminen pieni kuolema.

Tänään en voi lähteä töihin, koska en saa takkini vetoketjua kiinni. Asiaa voidaan pitää huolestuttavana, tämä on jo kolmassadaskuudeskymmenesviides päivä peräkkäin. Selitys ei kuulosta uskottavalta edes omista korvissani. Vuokraisäntä on kantanut seinät pois ympäriltäni. Se tekee minulle turvattoman olon. Yritän muistella hyviä aikoja, kun opin kävelemään, paljastin silmäni, tuntui vielä tärkeältä tutustua lajitovereihin. Ystäväni onnittelevat, koska olen päässyt pois oravanpyörästä. He eivät ymmärrä, että takkini on edelleen sekä auki että tyhjä.

Katosta alkaa heijastua mustavalkoisia rakkauselokuvia, laitan lehteen ilmoituksen: Vuokrattavana harvinaislaatuinen yksilö. Talonmies sitoo minut sänkyyn, tiukasti, valelee suklaakastikkeella, jättää odottamaan että joku tulisi. Seinien verisuonet pullistelevat rytmikkäästi, sopuisasti tahdissa, rappukäytävään muodostuu pitkä rakastettavien ihmisten jono. Tarjolla on herkkua, parahdan, olkaa kuin kotonanne. He tulevat yksitellen, vuorotellen, ryömivä kaupunginosan kerma, laskevat sisään liukasta mäkeä, roiskuvat rinnoille kuin tähtisädetikut. Illalla hengitän peiliin, vielä se höyrystyy, ovella kevyet kengät vartioivat pikkikorot ylöspäin.

Öljykatastrofi

Huonetta vahtii huohottava vesi. Miehellä on hätääntyneet silmät ja kädet öljyssä, koskettaa minua, selkää, jalkaa, hieroo esiin sitä mistä naistenlehdet kirjoittavat. Onko tästä hyvä, onko, niin kuin kaunis on kaunis voisin minäkin olla hiljaa, huohottava tulva vyöryy, kutistun ja räpiköin, silmät täynnä öljyä, kuolemaa, steariini pehmenee, valuu, polttaa jäljen ihon pintaan.

Kummasta kädestä, kysyt, naama muistuttaa sinitarraa, tarttuu kiinni useimpiin seiniin. Jokainen kerta on viimeinen, viimeinen kumoo edellisen: siivenisku, nyrkinisku, siivenisku, sinä et horju kun minä jo lennän. Pää jättää seinään painauman, veri on tahra on kuolema, sataa höyheniä, raisuja itsenäisiä höyheniä, henkäiset nimeni ja pörhistyn, avaan ikkunan: kerroksista hypätään ikävuosien mukaan, kymmenenvuotiaat kymmenennestä kerroksesta. Mahalaskut kovimpia, selkäpuolet kauneimpia, suuhun puhaltamalla silmät valuvat kuin suurimmat kyynelleet.

Symbioosi

Huoneen nurkassa istuu mies, haluaa sylin ja alastonta tanssia, huulilla voi lukea ihon pistekirjoituksen. Pimeys esittää neljättä seinää, ilmassa lepattaa pieni kujerrus: Mitä eroa on? Otan ihoa kolmevuotiaalta ja kaksikymmentäkolmevuotiaalta ja neljäkymmentäkolmevuotiaalta. Ilman vastauksia taskuni vuotavat ympäripyöreitä. En mahdu itseeni enää, pakenen takaraivoani kohti. Liike on keinuva kehto, miehen mennä kyytiin, antaa linnun liekuttaa. Kasvot katoavat, paikalle leviää sininen järvi. Uin vastarannalle ja takaisin, kellun tyyntä selkää, unohdan kesän nimen. Ovi sulkeutuu, hiljaisuus jää, häkin pohjalle ilmeettömät kasvot.

Meri on surullisin paikka olla surullinen, kuolema nostaa rannat pystyyn. Kestätkö vapaana tulevat aallot, iskut kasvoja vasten? Istut kasvoja vasten, putoa kelkasta, putoa kelkasta kovasta vauhdista. Laita kädet eteen, laita kädet sivulle. Ensin mennään kyykkyy, sitten nousee ylös. Laita nenän alle ämpäri, kaivetaan verta kahlattavaksi asti.

Kaapissa seisovat suuret saappaat, jalka kasvaa hitaasti kuin petolinnun hammas, leviää lattian huokoista pintaa pitkin, huoleton sivellin maalaa punaiseksi kokonaiset varpaat, sääret, kaiken ylös napaan asti. Silmä silmää vasten nojaan oveen, rapun pimeä hamuaa, hyrisee. Käänän lukkoa vasempaan, avaudun, hissi ajaa kadulle, auto jalan yli. Kävely muistuttaa hautajaismusiikkia, päästä päähän kapenee tie. Silmä kuivuu, kipenee, käsi nousee, ranteet herkkiä vetoketjuja täynnä.

Kotimatkani varrella on tietotoimisto, pudotan aina ohi mennessäni uutisen: Minä olen se nainen, joka kiipesi tämän kadun korkeimpaan puuhun! Olen se nainen, jonka kissaa on nostettu pöydälle yhä uudelleen ja uudelleen! Se nainen jonka kävelyyn kuuluu maneereja ja sokerikuorrutusta suun ympärille! Se tulehtunut kokkoja yskivä morsian! Olen käen kukunnan hiipuva kaipaava lause! Purjeita pelkäävä jokaisen merimiehen satama! Olen päättymätön kehärumpu, rakkine vailla hellää kotia!

Jokainen lause saattaa alkaa, onhan meillä pyörivä planeetta. Erityisesti tunnen silmät, niihin kohdistuvat paineet. Joka ilta sanon: kaikki on hyvin, kulta, ja silitän itseni uneen. Suoristan kukkaseppeleen, tämä jatkuu vielä pitkään, amme täynnä lumetta, silmä lumetta häikäistynyt, valkoinen ei kaadu päälle niin kuin varjo.

IV

ILLASSA LEIJUVA EI

Jokaisessa kadunkulmassa masturboi nainen, opettaa lumoavaa merkkikieltä. Jalat haarautuvat, notkeat oksat, haavasta kasvaa tummaa apilaa. Kukaan ei huomaa kuinka katson ja imen, otan vastaan katkeilevaa helminauhaa. Kenkäni pohjasta kurkistaa ujo kukinto, haluan kertoa kuinka jalkani taipuu. Kuinka napsahdus saa kielen irtoamaan jänteestään, lihan yhteyksistään, silmän havainnostaan. Vuorotellen irrotamme sydämet, ne kiertävät kädestä käteen. Suusta lähtee ohuempia parahduksia, kokonaan huuto ei lopu koskaan. Nainen ojentaa käden, kuiskaa: tässä on lintu, äänetön lintu, nukkuva lintu. Etsi sille merkitys, itsellesi lupa hengittää.

Kerään vaatteeni kadulta, alkumatkasta on kylmä. Lakaisukoneet ahdistelevat monista eri suunnista, lyhtypylväät varjostavat minua öisin. Löydän lapasen, kulman takaa kengän ja vyön. On kylmä. Ohikulkijat puhuvat kukkaiskieltä. Löydän takin ja vihdoin housut, keltainen on helppo perusväri. Saan hyväksyviä katseita: punaposkinen ja terveesti säästeliäs.

Aukilettä painamalla hissi tulee. Sytytän valot jokaiseen huoneeseen joita on yksi. Lattialla istuu lintu. Lintu munii munan, munasta kuoriutuu sänky. Siirrän sängyn alkoviin, se on sängyn paikka. Lintu lentää ulos, säikeilee korkeiden puiden välillä. Kuuntelen kuinka yö ja päivä käyttävät samaa ovea, otan ensimmäisen unen päästä kiinni.

Huudan hilsettä päästä. Tunnen häpeää ja myötähäpeää. Tunnen että joku tuntee minut. Sävellän omasta päästä, papukaijat. Näin teen joka päivä. Täysin irrallisia jäseniä heitän seinään, unohdan useimmat kasvot ja niihin kuuluvat nimet. Vaikea löytää pitkä muoto. Vaikea löytää nenän pää silmät kiinni. Vaikea löytää kotiin. Vaikea löytää kodista ulos. Kartalla pieniä pisaroita, sanon: nyt on lähtö ja laukaus:

Ikkunat, niitä vasten lintu, kuka haluaa lentää, ponnistan. Toisella puolella se matkii: veri on tahra on kuolema. Käsi painaa lasin pintaa, mitä jää jäljelle, pelkkää ilmaa, pelkään ilmaa, siiven nivelen nytkähdys, maa, ilma, meri. Lyön päätä seinään, rytmiä vereen, suusta purkautuu musteläikkätesti, nokan pinnalla hiki, sade, kyynel, nouseva pisaroiden sisarusparvi. Kynsissä lakkaa, lakkaa! ihossa vieraita viivoja, harhauttava ranneliike. Haluaisin itkeä, itkenkin, laitan kyyneleet kuoreen, osoite tuntematon. Maisema pyörii hitaasti, rikkinäinen karuselli, istun kyydissä ja vilkutan. Avaan suun, kapean oven, sieltä kuuluu piip piip.

Poskisuudelmat ovat yhtä suuri lohtu kuin tusina tulipunaisia ruusuja. Poljen jalkaa, lattia parahtaa, järjestys saa talon vajoamaan, tiilikasan alta pilkottaa kynsi, kynnen alta multaa. Alan erittää tuoksua, appelsiinin tuoksua, sen perusteella minut voi löytää, tuoksu on lihaa ja liha minua. Olen ollut kateissa kymmenen tuntia, laita korva maahan, kuulet siipien havinaa. Kaiva, arvostan käsiä, että osaa korjata, ruumiinavauksessa ei korjata, avataan, rinnasta lehahtaa kolibriparvi, hallitsee säätilaa, ilmatilaa, olotilaa, valitsee kukista kauneimmat.

Makasin puistossa ja katselin taivaalle, näin niin kauniin pilven että rupesin itkemään. Ihmiset tulivat kysymään mikä on, osoitin ja hekin näkivät sen, tulivat makaamaan viereeni ja pitivät sitä ihmeellisenä. Meitä oli kymmenen ja sitten sata ja pian tuhat, me makasimme ja hymyilimme. Ympärillemme rakennettiin aita, riisuuduimme, ratsupoliisit vartioivat meitä, ja niin meistä tuli installaatio.

Herbaario

Kävelen niityllä tulitikku kädessä, etsin raapaisupintaa. Sormukset heitän harakoille, poimin hajamielisesti kimpun: kissankita, neidonkenkä, käenkukka, sarjarimpi, ketokatkero, ruusuruoho. Tiedän itsestäni kaiken, tiedän enemmänkin, hyräilen esiin miniatyyriseireenit: minä olen pää, te olette siivet, siipi on linnun käsi. Silmät ovat verkkaiset, pää osoittaa kaivon paikkaa, valitsee kesästä muiston. Kirjan välissä kuivuu kuultavaa ihoa, huuli, varvas, parta, karvaa, ilman suuta kuuluu hiipuva huuto: illassa leijuva ei.

Pidän lintua avautuneena polvieni päällä, tuijotan silmiin, käden käänteessä kukkii suu. Kuuluu ulinaa kuin pennusta ja minä se on joka juoksee, ottaa kiinni kopin sulkee kädet yhteen, en osaa puhua samaa kieltä ei tarvita, mullasta orastaa sydän. Puhallan pitkän sävelen, pidättelen kuin hengitystä, metsä on minusta mykkä ja kaunis.

SISÄLLYSLUETTELO

Virityskuva: rakkaalla lapsella on nimi 9

I

SIIVETÖNNÄ EN VOI LENTÄÄ 11

Eräässä kaupungissa oli
niin onnellinen nainen 13

Sänkyyni tulee aina joku mies 14

Sänkyyni tulee aina kaksi miestä 15

Olen aina ollut luontoihminen 16

Kerran minulla oli
niin suuri poikaystävä. 17

Seitsemäntoistavuotiaana
kohtasin palomiehen 18

Ope. 19

Olin niin suosittu lapsi. 20

Kaikissa maailman kliseissä
palaa lamppu 21

II

HUPSISTA 23

Miehet haluavat aina
tavaroitaan naisten käsilaukkuihin. 25

Kuiskie kuuluu: Kuinka ruoka maittaa? . . . 26

Eräänä päivänä kyllästyin poikaystäväni	27
Kädet taskussa katselen tyhjiä mekkoja . . .	28
Peniksessä on rusetti joka on punainen kuin kohtu	29
Villapaita on punainen kuin kohtu	30
Uppoudun elokuvaan	31
Joulumyyjäisiin virkkaan kromosomiketjua	32

III KUMMASTA KÄDESTÄ	33
Marraskuun aikaan olisi turvallista olla pariskunta	35
Koirien trimmaaminen on tärkeää	36
Vanhempi nainen rakastaa	37
Suurella huoneessa kelluvaa vettä	38
Kukaan ei enää koskaan rakasta minua . . .	39
Tänään en voi lähteä töihin	40
Katosta alkaa heijastua mustavalkoisia rakkauselokuvia	41
Öljykatastrofi	42

Kummasta kädestä.	43
Symbioosi.	44
Meri on surullisin paikka olla surullinen.	45
Kaapissa seisovat suuret saappaat.	46
Kotimatkani varrella on tietotoimisto.	47
Jokainen lause saattaa alkaa.	48

IV

ILLASSA LEIJUVA EI	49
Jokaisessa kadunkulmassa masturboi nainen	51
Kerään vaatteeni kadulta	52
Aukilettä painamalla hissi tulee	53
Huudan hilsettä päätä.	54
Ikkunat, niitä vasten lintu	55
Poskisuudelmat ovat yhtä suuri lohtu.	56
Makasin puistossa ja katselin taivaalle.	57
Herbaario	58
Pidän lintua avautuneena polvieni päällä	59

poEsia

---

poEsia on Lasipalatsi Oy:n Kirja kerrallaan
-kustantamon ja runoyhdistys Nihil Interitin
runoteossarja, jonka nimikkeet julkaistaan myös
verkossa: www.nihil.fi/poesia

AIEMMAT POESIA-JULKAISUT:

Jyrki Pellinen:

Dostojevskin suomalainen sihteeri, 2004

Pauliina Haasjoki ja Reetta Niemelä:

Kolmosten talo, 2005

Karri Kokko: Varjofinlandia, 2005

Janne Nummela:

Lyhyellä matkalla ohuesti jäätyneen meren yli, 2006

Jyrki Pellinen: Katkaistut haulikot, 2006

Charles Bernstein: Runouden puolustus, 2006

Rita Dahl: Aforismien aika, 2007

Karri Kokko: Vapaat kädet, 2007

Hannu Helin ja Ville-Juhani Sutinen: Neuhickyr, 2007

Anna Halmkrona: Kolmas sotaleikki, 2008

Tytti Heikkinen: Täytetyn eläimen lämpö, 2008